

Związki zawodowe w Europie. La CES, przestrzeń do wspólnych działań?

Artykuł analizuje różne etapy tworzenia Europejskiej Konfederacji Związków Zawodowych (CES - La Confédération Européenne des Syndicats), w szczególności w powiązaniu z etapami konstrukcji europejskiej. Autor stwierdza, że działalność związków zawodowych w Europie daleka jest od znalezienia sposobów demonstracji siły w skali integracji europejskiej. ETUC, pomyślana jako projekt wspierania tego procesu, została wyposażona jako wsparcie w europeizacji socjaldemokratycznych stosunków zawodowych praktykowanych przez większość jej podmiotów stowarzyszonych. Wraz z niektórymi instytucjami, zwłaszcza z Komisją, która przez długi czas była jej „korespondentem” w sprawach społecznych, naśladowały one skuteczne krajowe systemy wymiany politycznej na poziomie niektórych europejskich państw narodowych. To powielanie nie działało w dłuższej perspektywie, zarówno ze względu na różnice między krajowymi i międzynarodowymi modelami regulacji, ale zwłaszcza ze względu na przekształcenia samej integracji europejskiej. Przejęcie projektu przez falę neoliberalną, pośpieszne rozszerzenie w latach 2000, ciągła odmowa negocjacji ze stroną pracodawcy zamieniły „dialog społeczny” w nieskuteczną podróbkę - w każdym razie na chwilę - oczekiwania z góry na integrację społeczną, która mogłaby zyskać zgodę organizacji pracowniczych. Liberalne przejęcie procesu Unii Europejskiej (UE) pozbawia europejską organizację związkową sposobu budowania legitymizacji w instytucjach. Bez wątplenia konieczne jest podejście do europejskiej przestrzeni związków zawodowych w nowym świetle, biorąc pod uwagę osiągnięcia organizacyjne konferencji europejskiej, ale także potrzebę zaangażowania, oraz potrzebę większego zaangażowania podmiotów stowarzyszonych. Dlatego La CES nie może być uważane za jedno z możliwych narzędzi znajdujących się w sercu sieci pozwalających na ustanowienie siły działania związków zawodowych w przestrzeni UE. ETUC stworzyła niezbędne narzędzia do zdobywania europejskiej świadomości na temat polityki społecznej, forów wymiany, miejsc szkoleniowych, instytutu badawczego i solidnej wiedzy specjalistycznej w zakresie warunków pracy. Jednakże, wymyślona w innym okresie, jest pozbawiona kolektywnego znaczenia dla podmiotów stowarzyszonych globalnie zmagających się z trudnościami

krajowymi. Zorganizowana w celu wyrażenia żądań społecznych, które stały się obce politycznym ramom Unii, stanowi rozdzwięk z potrzebą związku zawodowego do opracowania skutecznych taktyk nacisku. Autor analizuje przyczynę takiej sytuacji.